

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΨΤΗΝ

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Από της 1 Ιανουαρίου ή 1 Ιουλίου Έσωτερικού δρ. 6. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8.</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ *Ανακλήσεως και *Ορθοδοξίας δδς Φλίσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.</p>
---	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέον δημοσίευμα τῆς «Αναπλάσεως» Τὸ πολύκροτον ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ Πρωθυπουργοῦ Α. J. Balfour, Αἱ βάσεις τῆς πίστεως Ἡ θρησκεία καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι, ὑπὸ F. Betler — Εὐλογημέναι, ὑπὸ Mix. I. Γαλανοῦ. — Ἄπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἱερουσόλυμα, ὑπὸ Κρωσταλλίας Δασκαλοπούλου — Ὁ Ῥαββῖνος Ἰσαὰκ Μ., ὑπὸ Νικ. Χ. Ἀμβράζη.

ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

A. J. BALFOUR

ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἰθαυμάσαμεν τὰ εἰς τὰ Φαληρικά ὕδατα καταπλεόσαντα ἐσχάτως πολεμικὰ σκάφη τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἐκαστοὶ φροντίζομεν νὰ ἐξαίρωμεν τὴν ἀγγλικὴν εὐστάθειαν καὶ τάξιν καὶ δικαιοσύνην, ὡς τὰ ἰσχυρότερα καὶ λαμπρότερα πρότυπα τοῦ συγχρόνου ἀνθρωπισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' οἱ σπουδαῖοι λαοὶ ὑπὸ τὰ κοινωνικὰ πολιτικὰ φαινόμενα ἄλλων λαῶν ἐρευνῶσι τὰ προκαλοῦντα αὐτὰ αἰτία. Ἡμεῖς ἀνάγομεν πάντα τὰ παρὰ τοῖς ἄγγλοις εἰς τὸν χαρακτῆρά των. Ὁρθῶς. Ἄλλ' ὁ ἀγγλικὸς χαρακτῆρ κατασκευάσθη καὶ αὐτός. Ὑπὸ ποίους λοιπὸν ὄρους σχηματίζεται ἐπιτήδειος εἰς παραγωγήν τῶν δημοσίων καὶ κοινωνικῶν ἐκείνων πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια θαλερώτατα ἀνοῦσι σήμερον ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν;

Ἡ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ διάπλασις εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ κυριώτερα αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου. ποίας δὲ σπουδαιότητος ἀξιοῦται ἐκεῖ ἡ πίστις καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἀποδεικνύεται τρανότατα ἐκ τοῦ ἐπισήμου καὶ περὶφανοῦς παραδείγματος τῶν τριῶν πρωθυπουργῶν τῆς Ἀγγλίας, ἀνδρῶν ὀνομαστῶν καὶ διασημοτάτων διὰ τὰς ὑπερήχους καὶ προσωπικὰς αὐτῶν ἀρετάς.

Ὁ Γλάδστον ἀνομολογεῖ ὅτι ὄφριε τὰ πάντα εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν τοῖς πόθους του, τὰς ἐλπίδας του, τὰ ἰδεώδη του, τὸν βίον του πάντα καὶ τὰ πλεονεκτημάτα καὶ τὰ ἔργα του. Πασίγνωστος δὲ εἶνε ἡ εὐσέβεια, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐζησεν, ἡ προσοχή, τῆς ὁποίας ἤξιον τὰς θρησκευτικὰς καὶ θεολογικὰς μελέτας, καὶ ὁ ἀδιάπτωτος ἔρωσ, μετὰ τὸν ὁποῖον, ἐκείστην πρωίαν, παρίστατο εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Οὐδ' ὠκνησεν ὁ δικαιοτάτος ἐκεῖνος πολιτικὸς τῆς οἰκουμένης, τὸ σέμνωμα αὐτῆς καὶ τὸ ἀγλάισμα, νὰ καταστήσῃ ἱερέα ἓνα τῶν υἱῶν του καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἓνα μέλλοντα ἱερέα ὡς γαμβρὸν του.

Καὶ ὁ ἀποχωρήσας πρωθυπουργὸς Σαλισβουρὶ μέλος τῆς οἰκογενείας του ἠφιέρωσεν εἰς τὴν ὑπερσίαν τῆς Ἐκκλησίας του, καὶ τακτικῶς ὁ ἴδιος ἐκκλησιάζεται, καὶ βοηθήματα γενναῖα παρέχει πρὸς Ἱδρυσιν ναῶν, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἐγκύπτει εἰς τὰ θρησκευτικὰ μελετήματα. Οὐδὲ κατώτερος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λαμπρότερος περὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐνασχολήσεις ἐπιφάνεται ὁ ἀνεψιὸς του καὶ ἀπὸ τίνος διαδόχος του ἐν τῇ πρωθυπουργίᾳ, ὁ Ἄρθουρος I. Βάλφουρ.

Ζῶν ὁ Γλάδστον καὶ δευπόζων ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἀπένεμε σεβασμῶν καὶ τιμῶν εἰς τὸν νεαρὸν ἐπιτάτε Βάλφουρ, ἂν καὶ πολιτικῶς ἀντίθετον. Ὁ δὲ τρόπος, καθ' ὃν τὸν ἐχαιρέτισαν ἀναρρηθῆντα εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς πρωθυπουργίας φίλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων τόσοι ἐπίλεκτοι, καὶ ἀντίπαλοι διαπρεπεῖς, μαρτυρεῖ τοῦ ἀνδρὸς τὴν ὑπέροχον ἀξίαν, συνεινοῦσαν χαρακτῆρα ἀδαμάντινον μετὰ μαθήσεως εὐρείας καὶ κοινοβουλευτικῆς καὶ πολιτικῆς ικανότητος ἐκτάκτου.

Ταῦτα πάντα, τὰ περὶ τὸν νέον τῆς Ἀγγλίας πρωθυπουργόν, καλῶς γνωρίζουσι καὶ οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ νομιζόντες ὅτι εἶνε τι. Ἀγνοεῖται ὅμως ὑπὸ τῶν πλείστων, ἂν μὴ παρὰ πάντων, ὅτι ὁ Βάλφουρ εἶνε καὶ ἀνὴρ θαλάσσης, καὶ ἀπολογητῆς τῆς πίστεως ἐκ τῶν δοκιμημάτων.

Ἐν ἐτῆι 1895 ἐδημοσίευσεν βιβλίον πολύκροτον περὶ τῶν βάσεων τῆς πίστεως. καὶ ἐν ὡς τὸ σπουδαιότατον

γεγονός του έτους εκείνου. Καί τότε μὲν συνεράτης τῆς α' Ἀναπλάσεως ἑκτακτος, ὁ κ. Λουίζος Ἡλιού, συνώψιεν ἐν αὐτῇ τὸ πρῶτον μέρος. Ἡ δὲ, ἔτε ὁ συγγραφεὺς ἀνήλθεν εἰς τὸ ὄψιμον τῶν δημοσίων ἐξωμέτων τῆς χώρας του, ἐπικίρον θεωρήσαμεν τὸ νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν ταῖς στήλαις τῆς « Ἀναπλάσεως » κατ' ἐλογὴν μέρη τινὰ ἐκείνης τῆς συγγραφῆς του.

Πρᾶττοντες τοῦτο, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ δημοσίευσις αὐτὴ θὰ ἐρελίξῃ σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι κυβερνώτων καὶ πολιτευομένων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐπιλεύτων τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ κοινωνικῶν τάξεων. Ἡ Ἀγγλία ἔχει πρωτοπουργοὺς καὶ πολιτευομένους ἀνελλιπῶς ἐμπληροῦντας τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα, καὶ ἐν μέσῳ τῶν τῶσαν ἀρχαίων τῶν, πολὺ ἀνωτέρων βίβια τῶν ἐν Ἑλλάδι, προσφέροντας ὑψίστας καὶ περιφανεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὸν ὕπερ τῆς πίστεως ἀγῶνα. Ὁ τοιοῦτος καταρτισμὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ πολιτευτῶν πιστεύεται το, κύριοι τῆς ἰδικῆς μᾶς μικροπολιτικῆς, δὲν εἶνε διόλου ἀτρετος πρὸς τὸν ἀγγλικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πολιτικὸν καὶ ἠθικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ.

Ὅτω τὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἀποσπασμάτων ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Βάλφουρ ἐν τῇ « Ἀναπλάσει » διδάγματα ἔσονται δι' ἡμᾶς πολλαχῶς ὠφέλιμα.

Ἄποια δὲ τῆς ἡ καθόλου ἀξία αὐτοῦ καὶ χρησιμότης ἐδήλωσαν ἀντὶ ἀρμοδιότητος καὶ ἀθροιστικατῶς περὶ τὰ τοιαῦτα, ὁ δ. κ. σ. Ferdinand Brunetiere τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ ἐκρυνήσας ἄλλοτε τὸν πολὺκροτον λόγον περὶ χρεωκοπίας τῆς ἐπιστήμης τῆς ἀντιτιθεμένης πρὸς τὴν πίστιν. Ὁ Brunetiere, ἐν τῇ γαλλικῇ μεταφράσει τοῦ ἔργου τοῦ Βάλφουρ, ἦν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, προέταξε σπουδαϊότατον κριτικὸν περίλογον, δι' ἠέλομεν δημοσιεύσει μετὰ τὴν προσιναγωγὴν τοῦ συγγραφέως.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ὑπο F. ΒΕΤΤΕΧ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΟΙ ΧΡΗΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΗ Β'

Ἡ ἀληθὴς πιστὴ θεολογία, ἥτις θὰ παρῆγεν ἀντίληψιν περὶ τῆς φύσεως ἐδραζομένην ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ δημιουργοῦ ἡμᾶ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς δημιουργίας του, θὰ ἐπετέλει ἔργον σπουδαιότερον καὶ χρησιμώτερον τῶν ἀτελευταίων ἐρίδων μεταξὺ θεολογίας κατ' οὐσίαν ἀπίστου καὶ κριτικῆς ἀποφασισμένης ἐκ τῶν προτέρων καὶ μὴ πιστεύουσα. Διὰ τῶν ἀνακεῖθεν δὲν θεραπεύεται ὁ πνευματικὸς θάνατος ὁ παράγων τὰς θρησκευτικὰς ἀρνύσεις. Καὶ ἐταν θεολογία λογιωτάτη ἤθελεν ἀποδείξει τὴν ἀπόλυτον ἀθεντικότητά καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς βίβλου, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀ-

τῆς στίχου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἡ ἀπιστία θὰ εἴπῃ ἀκόμη μυκτηρίζουσα ἄλλον τοῦτον δὲν μοι ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει Θεός! Ἡ ἀπιστία πρέπει νὰ πολεμηθῇ διὰ τῆς πίστεως· τοῦτο δὲ γίνεται ὅχι διὰ τοῦ ἐλέγχου, ἀλλὰ διὰ τῆς πνοῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πυρός τοῦ δυναμένου νὰ ζωοποιήσῃ τὰ νεκρὰ ταῦτα ὄντα. Ἄς ἀποδείξωμεν εἰς τοὺς ἀθρώπους τοῦτους, ὅχι ὅτι ἡ βίβλος εἶνε φυσικὴ, ἀλλ' ὅτι ἡ φύσις εἶνε βιβλική.

Παρ' ἄλλοις χριστιανοῖς ἡ ὀλιγορία αὐτῆ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας εἶνε ὁ καρπὸς γενικῆς τινος διανοητικῆς καὶ πνευματικῆς νάρκης, προσερχομένης ἐκ τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου τοῦτου. Κα ταδαπανώνται τῶσον εἰ, τὸ νὰ κερδήσῃ τὸν ἄρτον τοῦ σώματος, ὥστε δὲν ἔχουσι πλέον οὔτε τὸν χρόνον οὔτε τὴν δύναμιν τοῦ ζῆτειν τὸν ἄρτον τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ εἰς τοῦτο παραβιάζουσιν ἀντικρως τὸν θεῖον λόγον τὸν εἰπόντα: « Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. » « Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν. » Ἄλλ' ὑπάρχουσι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι σὰς ἐξηγουσιν ὅτι ὁ λόγος μὴ μεριμνᾶτε περὶ τῆς ἀβρίου σημαίνει, ὅτι ὁ χριστιανὸς ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ἀκρίβη τὸ καθῆκον νὰ ἀποταμιεύῃ διὰ τὰ τέκνα του καὶ τὰ ἔγγονα του. Ἄντι νὰ εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τὸ ὅτι θέλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν περὶ ἡμῶν φροντίδα καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ὀλικὰς μεριμνάς, καὶ δὲν καταλείπει εἰς ἡμᾶς παρὰ μόνον τὴν φροντίδα τοῦ νὰ ἐπιτελώμεν καθ' ἐκάστην τὸ ἔργον τὸ παρόν, ἐπιδεικνύομεν ὡς ἀρετὰς τὰς ἀνωφελεῖς καὶ θλεθρὰς ταύτας μεριμνάς, εὐρίσκομεν κακὴν καὶ νομιζόμεν ἔνοχον ἀπρονόησαν τὴν διαγωγὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις πορεύεται μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ δὲν ἀνησχεῖ περὶ τῆς ἀβρίου οὔτε δι' ἑαυτὸν οὔτε διὰ τοὺς οἰκίους του.

« Οὐ δύνασθε Θεὸν δουλεῖν καὶ Μαρμωονθ ». Τοῦτο κητανοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ δουλεύων εἰς τὸ χρέμα· διὰ τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἐνὸς χριστιανοῦ τελείαν ἀφιλοκέρδειαν, διὰ νὰ πιστεύτῃ εἰς τὴν εὐλιερνείαν του.

« Ἴδικά μου εἶνε τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον, εἶπεν ὁ Κύριος, καὶ τὰ δίδω ὅπου ἂν θέλω. » Ἀγαπητὴ χριστιανέ, λέγει ἱερεὺς τις, ἐκεῖνος, ὅστις σὲ εἶδεν αἰμοσταγῆ καὶ ἐπεχυσεν ἔλαιον καὶ οἶνον ἐπὶ τὰς πληγὰς σου, θὰ καταβάλῃ ὡσαύτως τὰ ἀλλήγιστα θηνάρια, τῶν ὁποίων χρῆζεις ἐν τῷ ζενῶνι τοῦ κόσμου τοῦτου, μέχρις οὐ ἐπανέλθῃ καὶ σὲ λάθῃ μετ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ αἰωνίᾳ του κατοικίᾳ. — « Ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἰδῶκε τὸν μονογενῆ υἱὸν του, δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ὡσαύτως ὅλα τὰ λοιπὰ; » — Κύριε, πρόσθετος ἡμῖν πιστιν!

Τὸ καθῆκον τοῦ χριστιανοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπεισε περὶ τῆς ἀλήθειας τῆς βίβλου, εἶνε νὰ προσαρμόζῃ ὅλας τὰς ἰδέας του πρὸς τὸν ἐν αὐτῇ λόγον, διὰ νὰ τὰς ἀνευρίσκῃ ἐν αὐτῷ πλουσιωτέρας καὶ γονιμοτέρας· νὰ περιβᾷλλῃ ἑλὴν τὴν δημιουργίαν μετὰ τὰς πλαισίον του, διὰ νὰ τὴν ἐπανευρίσκῃ πλέον μεγάλην· νὰ δακρυμάξῃ διὰ τῆς λυδίας ταίτης λίθου ὅλα τὰ σαστή-

ματα καὶ ὅλας τὰς δοξασίας, διὰ νὰ διαχωρῆζῃ τὸν φλοῖον ἀπὸ τοῦ σπόρου· νὰ μετρήῃ διὰ τοῦ μέτρου τοῦτου ὅλους τοὺς μεγάλους ἀνδρας καὶ ὅλα τὰ μεγάλα πράγματα τοῦ κόσμου τοῦτου, διὰ νὰ φθάσῃ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον εἰς ἀντίληψιν θείαν περὶ τοῦ ἀθρώπου καὶ τοῦ σῶπαντος. Μὴδ' ἄς φοβηθῶμεν, ὅτι ἡ σπουδὴ αὐτῆ τῆς φύσεως μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἢ καὶ μᾶς ἀγαι εἰς τὴν ἀρνησιν τῆς ὑπάρξεώς του. Οἱ λέγοντες, ὅτι ἀπόλασαν τὴν πίστιν διὰ τῶν φυσικῶν σπουδῶν δὲν τὴν κατεχόν ποτε. Πᾶς! ἡ δημιουργία θὰ ἐδίδασκε τὴν ἀπάρνησιν τοῦ δημιουργοῦ; Καὶ ὑπάρχουσι χριστιανοὶ ἀποτρέποντες ἀπὸ τῆς σπουδῆς ταύτης ὡς δυναμένης νὰ φέρῃ πρὸς τὴν ἀπιστίαν; Ἄλλ' εἰδὲ τίς ποτε τὸν υἱὸν μεγάλου καλλιτέχου, ἀποφεύγοντα νὰ μελετήσῃ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ πατρὸς του ἐκ φόβου μὴ ἡ μελέτη αὐτῆ τῷ ἐλαττώσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν του ἢ καὶ τὸν φέρῃ μέχρι τοῦ νὰ ἀμφισβᾷ ἐπὶ ὁ πατῆρ του ὅστος ὑπῆρξέ ποτε; Ἐργάτωσαν οἱ διαταγμοὶ οὗτοι καὶ οἱ ἐλδοιασμοὶ οἱ ἐσραλμένοι καὶ νοσηροὶ! Ὁ Θεὸς εἶνε πατὴρ μου καὶ ἡ δημιουργία εἶνε ἔργον του. Καὶ ἐγὼ, τέκνον του, ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἐπισκοπῶ καὶ νὰ θυμιάζω τὴν πετρικὴν κληρονομίαν.

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑΙ

Ἡ εὐδωσις τῆς πανώλους μᾶς ἐπέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν. Τὸ ἄκουσμα τῶρα τῆς χολέρας μᾶς ἐγέμισεν ἀπὸ τρόμον. Καὶ οὗτω ἀνακαλούμεθα κῆπως εἰς τὸν ἑαυτὸν μᾶς, καὶ συνερχόμεθα, καὶ ἀνανήρομεν, καὶ ἀρχίζομεν νὰ βλέπωμεν, νὰ σκεπτόμεθα, νὰ ἐνωῶμεν. Πανώλης καὶ χολέρα μᾶς ἐπανεφέρουσι τὸ φυγαδευθὲν λογικόν, καὶ μᾶς ἐξεγείρουσι τὴν ληθαργήσανον συνείδησιν, καὶ μᾶς βιάζουσι νὰ ἀτενίσωμεν τὴν ἀλήθειαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἰδικὴν μᾶς· ὅτι ἡ ροὴ διασπάζει, καὶ ἡ φθορὰ ἀνάσσει, καὶ ὁ θάνατος κρᾶται· ὅτι σκιάς ὄναρ τὰ ἐπίγεια, καὶ μάταιοι οἱ διαλογισμοὶ μᾶς, καὶ ἀνίσχυρα τὰ ἀγαθὰ μᾶς· ὅτι μαρὰ ἡ μεγαλομανία μᾶς, καὶ ἠλιθιότης ἡ πλεονεξία μᾶς, καὶ ἀφροσύνη ἡ ὑποδούλωσις τοῦ βίου μᾶς εἰς τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ ἐφήμερα, τὰ εἰς μίαν στιγμὴν φυλλοροοῦντα καὶ ἀναρπαζόμενα καὶ ἀφανιζόμενα.

Δὲν εἴμεθα διὰ ἐδῶ· οὐδὲν κερδίζομεν, ἐταν προσηλωνώμεθα εἰς μόνον τὸν κόσμον· οὐδὲν ἀποκομίζομεν, οὐδὲν ἀποφελόμεθα· ἄνθος εἴμεθα, καὶ σκιά, καὶ νεφῶδιον, καὶ ἀτμός, εἰς τε τὴν νεότητά μᾶς, εἰς τε τὸ κἄλλος μᾶς, εἰς τε τὴν παρουσίαν μᾶς, εἰς τε τὴν ὑγείαν μᾶς, εἰς τε τὴν ζωὴν μᾶς· ἰδοὺ τί μᾶς φωνάζει ἡ τύχη τῶν προγόνων μᾶς, ὁ κληρὸς τῶν συγχρόνων μᾶς. Πᾶς χρόνος ἀπὸ Ἀδάμ, καὶ πᾶς τόπος καὶ γονία· περὶ αὐτὰς μᾶς μεσημέρια καὶ ἐσπέρας, πᾶσα ἡ ἡμέρα, καὶ πᾶσα ἡ νύξ, τὰ ὄψιν καὶ τὰ βᾶθιν, τὰ βουνὰ καὶ αἱ φάραγγες, τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες, τὰ μεσόγεια καὶ τὰ παράλια, τῆς γῆς οἱ λόφοι καὶ τῶν θαλάσσω-

οὶ βυθοὶ μᾶς παρουσιάζουσιν ἀπειραριθμοὺς μέρτρους πειστικωκωκιάτους, τὰ περασμένα μνημάτα καὶ τοὺς συγχρόνους τάφους, ὄλονεν πληθὺνομένους καὶ ὄλονεν κατατροχίζοντες, καὶ τοὺς κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνά μωριάδας ἀναρπαζομένους ἀπὸ τῶν πόλεων, ἀπὸ τῶν νήσων, ἀπὸ τῶν χωρίων, ἀπὸ τῶν ἔγγρων, ἀπὸ τῶν καλυθῶν, ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων, ἀπὸ τῶν ἐν χλιδῇ, ἀπὸ τῶν ἐν πενήσ, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, ἀπὸ τῆς ἥδης, ἀπὸ τῆς νεότητος, ἀπὸ τῆς ὀρμῆς ἡλικίας, ἀπὸ τοῦ γῆριτος, ἀπὸ τῶν ἰδιωτῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχόντων, ἀπὸ τῶν ἀσθενοῦν, ἀπὸ τῶν ἐσχυρῶν, ἐξίσου τοὺς Ἀχιλλεῖς καὶ τοὺς Θερωτάς, ἐξαισίους ὀραιότητος καὶ ἀποτροπαίου ἀσχημίας, ὑψύχενας ἑκατομμυριοῦχος καὶ μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ στοθοῦν ἐπαίτας. Τὰ πάντα μᾶς τὸ διατρανοῦσι καὶ μᾶς τὸ διαλαλοῦσιν, ὅτι ἐρχόμεθα, διὰ νὰ παρήλωμεν, ὅτι ἀνοῦμεν, διὰ νὰ μαραινθῶμεν, ὅτι ἀνάπτομεν, διὰ νὰ εὐδωσωμεν, ὅτι εἴμεθα, διὰ νὰ μὴ εἴμεθα, ὅτι ὅλα μᾶς κατευθύνονται πρὸς τὸν τάφον, ὅτι παρὰ τὴν κληρονομίαν ἐνεδρεύει τὸ φέρετρον, καὶ μετὰ τὸ καλλωπιστήριον μᾶς ἀναμένει τὸ μνημα· ὅτι ἐπιθυμοῦμεν, ὀρεγόμεθα, ὀρωμεν, ἀγωνιζόμεθα, μοχλοῦμεν, μαχόμεθα, διὰ νὰ μὴ ἀπολαύσωμεν πολλὰς τίποτε, ἢ ὅτι ἀπολαύσομεν πολλὰ, διὰ νὰ στερηθῶμεν εἰς τὴν στιγμὴν τὰ πάντα· ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ σώματός μᾶς, τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τῆς κινήσεως, τῆς ἀκμῆς, τῆς ῥώμης, τῆς ἰσχύος, τοῦ κἄλλους, τῆς νεότητος καὶ ὅλης του τῆς ἐπιδείξεως, τῆς φυσιώσεως, τῆς μεγαλοπρεπείας, εἶνε ὁ σκελετὸς καὶ ἡ κεφαλὴ ἡ ἀμορφος καὶ γεγυμνωμένη, τούτων δὲ πάλιν ὁ χυδός· ὅτι πᾶσα ἡμῶν χάρις καὶ κομψότης καὶ ἀνθησις καὶ ἀγλή καὶ λάμψις καὶ θέλγητρον θέλωσιν ἀφανισθῆ ὡς ἐν ῥιπῇ· ὅτι θὰ διεγειρωμεν τὴν θδελυμλίαν ἡδὴ ἀπὸ τοῦ φερέτρου, ἐὰν δὲν προσκαλέσωμεν τὴν ἀηδίαν ἐπὶ ζῶντες. Τὰ πάντα μᾶς διδάσκουσι καὶ μᾶς ὑπενθυμίζουσιν, ὅτι τρώγομεν, διὰ νὰ φάγομεν, καὶ ὅτι θὰ ὑποστῶμεν τὸν ἐξουτελισμὸν νὰ δώσωμεν τὰς σάρκας μᾶς εἰς τοὺς σκώληκας, ἀφοῦ ἐξήσαμεν τρώγοντες τὰς τῶν ἄλλων ὡς καρχαρία, ὅτι ὀλίγον χῶμα θὰ περιορίσῃ ἢ δὲν ἔχωρον παλάτια, καὶ θὰ θέσῃ τέρμα εἰς πᾶσαν πλεονεξίαν καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἀκοίμητον ἀνησυχίαν καὶ ἀκέρεστον ἐπιθυμίαν. Τὰ πάντα μᾶς διακηρῦττουσιν, ὅτι εἰς οὐδὲν ὁ κόσμος καὶ ὁ βίος, ἂν δὲν μᾶς γείνωσι βαθυμίδες διὰ τὸν οὐρανὸν ἀλλὰ ἡμεῖς παρατρέχομεν ὅλας ταύτας τὰς ὑπομνήσεις, καὶ τὰς ἀπωθοῦμεν, καὶ τὰς λακτιζομεν, καὶ τὰς ἐκβάλλομεν, καὶ ζῶμεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὡς νὰ εἴμεθα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν καὶ πάντοτε δι' αὐτήν. Ὅποια μέθη! καὶ ὅποια παραφροσύνη!

Ποῖος θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἐκείνου; ποῖος θὰ μᾶς θεραπεύσῃ ἀπ' αὐτῆν;

Αἱ πλῆγαι καὶ αἱ μάστιγες δὲν σῶζουσι, διεγείρουσι βμοις πολλὰς, καὶ ἀνακαλοῦν, καὶ φέρουσι εἰς κῆποιαν ἀνάμνησιν καὶ σωτηρίαν. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι, πρὸ τῆς εἰδήσεως τῆς πανώλους καὶ πρὸ τοῦ ἀκούσματος τῆς χολέρας, πλείστοι, ἀναίσθητοι τέως, ἠναγκάσθησαν ν' ἀντιμετω-

πίσω τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς, καὶ ἀνέφριξαν οἱ ἀνάλητοι, καὶ ἠορῶνθησαν τὴν ἀνίσχυρον ματαιότητα τῶν προσκεκρίτων ἀγαθῶν, καὶ προσέβλεψαν πρὸς τὸν τάφον, καὶ ἀρχίζουσι νὰ δισωτῶσιν ἐαυτοὺς μὴ ἦν τι καὶ ὑπὸ αὐτῶν.

ὑπὸ τὴν ἐποφὴν ταύτην εὐλογημένοι ἐστῶσαν ἀμώτεροι, ὅτι ἔφεραν εἰς ἀρχὴν ἀνθρωπισμοῦ τινος μυριάδας ἐξ ἡμῶν ἀπὸ καιροῦ λησιμονέσκοντες τὰς στοιχειωδιστάρας ἡθικὰς καὶ πνευματικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ εἶδους των καὶ τῆς καταγωγῆς των.

Πανώλης καὶ χολέρα! Ἐφρόσιν οἱ ἀνθρώποι κινεῖσθαι πρὸς τὸ κακόν, κινεῖσθε καὶ σὰς πρὸς αὐτούς. Μηδὲ νὰ σὰς τρομάξῃ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε χειρότεροί σας. Διότι σὰς τί δίδετε; Τὸν φόβον, καὶ τὸν θάνατον. Ἄλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἔρχεται, μόνον ἕνεκα τῆς ψυχικῆς ἡμῶν τῶν ἰδίων ἀσθενείας, ὁ δὲ δεύτερος, χωρὶς νὰ ἦν κακὴν διὰ τοὺς ἀγαθοὺς, θέλει ἐπέλθει ἐξάπαντος καὶ χωρὶς τὴν ἰδικὴν σας παρεμβάσειν. Τί λοιπὸν ἔχετε σὰς τὸ φοβερόν; Μήπως ψεύδθησθε καὶ ραδιουργῆτε καὶ ἀπατάτε καὶ συκοφαντῆτε; μήπως πλεονεκτῆτε σὰς, ἢ φρονῆτε, καὶ μισήτε, καὶ ὑποκρίνησθε, καὶ ἀγυρευτῆτε, καὶ ψευδομαρτυρῆτε, καὶ ψευδοδικῆτε, καὶ βλασφημῆτε, καὶ δημοκοπήτε, καὶ μεροληπιτῆτε, καὶ ἀτιμιάζητε, καὶ παραγκωνίζητε τοὺς ἱκανοὺς, καὶ προστατεύητε τοὺς φαύλους, καὶ φορολογῆτε τοὺς πτωχοὺς, καὶ σπαταλάτε τὰ δημόσια, καὶ σεπτερίζησθε τὰ ξένα, καὶ διαρπάζητε τοὺς ναοὺς; Μήπως σὰς ποτε ἰδιδάξατε τὴν ἀθειαν, ἢ διεφθείρατε χάριν πενταρολογίας τὸν λαόν, ἢ ἐπροστατεύσατε θείατρα, ὡς τὸ φαληρικὸν καὶ ἡ Ἀλάμβρα, ἢ ἐκηρύξατε ὅτι μηδὲν ἢ ἀρετῆ, μηδὲν καὶ τὸ ἔγκλημα, ἢ ὅτι τὸ τέλος ἐνὸς ἀγίου δὲν διαφέρει ἀπὸ τοῦ ἀσελοῦς καὶ τοῦ κακούργου; Ἰδοὺ κακοποιῶν ἔργα, ἀξία ἀληθῶς νὰ ἐγείρωσι τὴν φρίκην καὶ νὰ προκαλέσωσι τὸν τρόμον ἐν ὧς σὰς, πανώλης καὶ χολέρα, τί κάμνετε; Οὐδὲν, ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαθόν, εἶτε, ὅταν τοὺς καλοὺς παραλαμβάνητε καὶ τοὺς στέλλητε πρὸς τὸν Θεόν, εἶτε ὅταν τοὺς κακοὺς ἀρπάζητε καὶ τοὺς ἐκτινάξητε πρὸς τὸν διάβολον. Τὸ ἔργον σας εἶνε δικαιοτάτον καὶ ἀθωότατον, καὶ μόνον οἱ ἀνθρώποι θορυβοῦμεν καὶ σὰς καταγγέλλομεν, διὰ νὰ παραστήσωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ κακὰ χειρότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια διαπράττομεν ἡμεῖς.

Ἀρπάζετε τάχα πολλοὺς σὰς; Ἄλλὰ τὰ θύματά σας — ἂν τοιαῦτα ἦνε — τυγχάνουσιν εὐκαταφρόνητα ἀπέναντι τῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὅποια κατεσφάγησαν εἰς πολέμους ἀνθρωπίνους. Καὶ τὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια προκαλεῖτε σὰς, εἶνε, νομίζω, παίνιγα ἀπέναντι τῶν σπαθισμῶν, μὲ τοὺς ὅποιους ἀποκόπτομεν λαιμοὺς, ἢ τῶν σφαιρῶν, μὲ τὰς ὁποίας διασπρηνύομεν κρανία καὶ ἀσφορίζομεν μυελούς καὶ συντριβομεν κνήμας καὶ ἀποσπῶμεν πόδας καὶ βραχίονας. Ὡ πανώλης καὶ χολέρα, αἱ ἠδικημένοι τῶσόν! ὄλοι οἱ σωφρονούντες ἀνθρώποι σὰς ἀποδίδομεν δικαιοσύνην καὶ ἐγὼ δὲν διατάζω διόλου νὰ ἀναρῶνθῶ δι' ἀμφοτέρας σας νὰ ἦσθε εὐλογημένοι.

Εὐλογημένοι, ἐπειδὴ δὲν κάμνετε κανέν κακόν· εὐλογημένοι, ἐπειδὴ προκαλεῖτε πολλὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες σὰς συκοφαντοῦσιν. Αὐτοί, οἱ μὴ τρέμοντες, ὅταν κατατρώγουν τὸν ἕμοίον των καὶ ἀσεβοῦν πρὸς τὸν Θεόν, αὐτοὶ οἱ εὐχαριστοῦμενοι καθέσσαν πολλαπλασιάζουσι τὰ θύματά των, θρασυδαίλοι, ὡς εἶνε οἱ περισσότεροι ἐγκληματίαι, φοβοῦνται καὶ τρέμον σὰς. Ἦχθ' ἀγαθῆ! Ὅπως φόβος μέγας πολλοὺς μέμυμένους ἀπῆλλαξεν διὰ μιᾶς ἀπὸ τὴν μέθην, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἰδικὸς σας φέρει τὴν σόνεσιν εἰς ἀσυνέτους καὶ ἀποδίδει τὸ λογικόν εἰς ὄσους τὸ εἶχον ἀπορρίψει. ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ τρόμου σας αἱ ἀνόσιοι χεῖρες χαλαρῶνται πῶς, τὰ ἀκρατῆ σώματα ὅπωςοῦν συνέχονται, αἱ δικάσῃαι ἐθυμοῦνται τὴν λησιμονήθειαν φιλοσοφίας, καὶ αἱ συνειδήσεις ἐγείρουσ κακοίον φραγμῶν εἰς τὸ κακόν.

Ἐπιτελεῖτε ὄστω, πανώλης καὶ χολέρα, ἰσχυρόν τι ἔργον ἱεροκήρυκος, ἠθικοδιδασκάλου, καὶ ἁσυνύμου. Ἀναχαιτίσετε τὸ ἔγκλημα, καὶ τὸ ἐλαττώνετε ἐδῶ, διὰ νὰ τὸ προλάβητε ἀλλοῦ, ὅπου δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ὄρμη τοῦ κτήνους, ἐπαναφέρετε πολλακίς τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Διατί λοιπὸν νὰ σὰς καταγγείλω; καὶ διατί νὰ σὰς φοβῆθῶ; Εὐλογημένοι νὰ ἦσθε καὶ αἱ δύο. Καὶ ἐφ' ὅσον λησιμονοῦμεν ἡμεῖς τὸν Θεόν, ἐθυμίζετε μὰς τὸν τοῦλάχιστον φιλανθρώπως σὰς.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΑΠ' ΛΟΗΝΩΝ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΙΑ'

Ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γαλοῦθᾶ, λέγει ἡ παράδοσις, ἀνήλθεν ὁ δίκαιος καὶ εὐσεβὴς Ἀβραάμ, φέρων εἰς θυσίαν τὸν μονογενῆ του υἱόν, ἵνα ὑπακούσῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, προοίμιον τῆς θυσίας αὐτοῦ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις, ὑπαίκιον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς του, προσήνεγκεν ἐαυτὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λόφου ἐξιλαστήριον θύμα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Μεταξὺ τοῦ τόπου, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη, καὶ τοῦ τόπου, ὅπου εὐρέθη ὁ Τίμιος Σταυρός, ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ εἶχε στήσει, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ πλήξῃ τὰ τέκνον του, ὅτε ἡ χεὶρ τοῦ Ἀγγέλου τὸν ἠμπόδισεν. Ἐκεῖ λοιπὸν πρὸς ἀνατολάς τῆς Ἀγίας Ἀδλῆς, καὶ ἐνοῦμενον, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γαλοῦθᾶ, μετὰ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἀναστάσεως Ναοῦ, ἐγείρεται τὸ καλλιμάρμαρον μοναστήριον, τοῦ Ἀβραάμ, ἔχον ἐντός μικρὸν μὲν, ἀλλὰ κομψότατον ναῖσκον ἐπ' ὀνόματι τοῦ αὐτοῦ πατριάρχου τιμωμένον καὶ εὐρύχωρον, ὠραῖον ἐκκλησίαν, τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς τοῦ Ἁγίου Φωτός, τελετῆς, ἀνήλθομεν, ἵνα ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον.

Τὸ μοναστήριον τοῦτο χρησιμεῖ ὡς κατοικία τοῦ

σεβασμίου γέροντος Σκευοφόλου, Εὐθυμίου, περὶ οὗ πολυλάκις μέχρι τοῦδε ἐλαβον ἀφορμὴν νὰ εἶπω. Οὗτος καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων καλῶν ἔργων ἐφροντισε, καὶ τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐπισκευάσας διὰ λαμπρῶν μαρμάρων κατεκόσμησε, δι' ὠραίων δωματίων ἐπλούτισε καὶ πολλαχῶς αὐτὸ ἐκαλλώπισεν. Αὐτὸς μὰς ὑπεδέχθη ἐγκαρδιώτατα εἰς ὠρασιότατην τῆς μονῆς αἴθουσαν.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν κυρία τινὲς ἐξ ἡμῶν κατήλθομεν εἰς τὸν Ναόν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ ἡ βάπτισις καθολικῆς τινος κυρίας, συνταξιδιώτιδος ἡμῶν, ἣτις ἦλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα, μόνον ἵνα ἐνταῦθα προσέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἀνάδοχοι αὐτῆς ἐχρησάμευσαν ἡ κ. Λυμπεροπούλου καὶ ἡ κ. Μοσχάκη. Ἐκεῖ εἰδομεν καὶ νεανίαν τινὰ Ἑβραῖον, ἐλθόντα εἰς τὸν ναόν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. «Ὀὐδαίς μ' ἐπίσειν, οὐδαίς μὲ προέτρεψεν», ἀπεκρίθη εἰς ἡμᾶς εἰς καθάρην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅτε τὸν ἠρωτήσαμεν, ἐγὼ μόνος, γνωρίσας τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδοξίαν, ἀπαρνούμαι τὴν πλάνην τῶν πατέρων μου, καὶ προσέρχομαι, ἵνα ἀφιερῶ τὴν ψυχήν μου καὶ σῶματι εἰς αὐτὸν λαμβάνων τὸ Ἅγιον Βάπτισμα!

Πησιάζει ἡδὴ ἡ 4 μ. μ., καὶ ἡμεῖς ἀνερχόμεθα ἐπὶ περιστύτου λόφου Μόρια, ἵνα ἐπισκεθῶμεν τὸ Χόραμ-ε-Σερφ (ἱερὸν ἄδυτον ἢ ἅγιον ταίωμα). Ἄλλοτε ἢ εἰς αὐτὸ ἐκδοσε ἦτο αὐστηρῶς ἀπαγορευμένη εἰς τοὺς χριστιανούς· πλὴν σήμερον ἐλευθέρως ἐρχόμεθα πρὸ τῶν βήλων τειχῶν, καὶ διὰ μιᾶς τῶν ὀκτώ αὐτοῦ δυτικῶν πυλῶν εἰσερχόμεθα ἐντὸς τῆς περιοχῆς. Ἀπέραντος ἑκτασῆς ἐξ 150,000 τετραγωνικῶν μέτρων ἐκτείνεται πρὸ ἡμῶν ἐνταῦθα ὑψοῦτο ἄλλοτε τῆς Ἰουδαϊκῆς μητροπόλεως τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ὁ περικλιθεὶς τοῦ Σολομώντος ναὸς· ἐνταῦθα νῦν ἐγείρεται τοῦ ἐνδόξου κατακτητοῦ Ὀμάρ τὸ περιβλεπτόν ἱερόν.

Ἐνῷ χωροῦμεν πρὸς ἀνατολάς, ὁ νοῦς μου πετᾷ εἰς χρόνους παρελθόντας· εἰς χρόνους δόξης καὶ μεγαλείου τοῦ Ἰσραὴλ, εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τοῦ Σολομώντος ἠκοδοῦντο ἐνταῦθα, τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῶν θαυμάτων. Ὅποιον πλῆθος ἀνθρώπων εἰργάζετο δι' αὐτὸν τότε! ὅποια πολυτίμητα ὑλικά μακρόθεν ἐκομίσθησαν δι' αὐτόν, καὶ ὅπως χρυσοὺς εἰδανήθη διὰ τὴν ἀνίερσιν του! Τὰ ἔκ κέρου καὶ κυπαρίσσου ἀναγκαιοῦντα ξύλα καὶ τοὺς διὰ τὴν οἰκοδομὴν λίθους· ἐστελλεν εἰς τὸν Σολομῶντα ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Λιβάνου, τριάκοντα δὲ χιλιάδες ἔργατων εἶχον ἀποσταλῆ εἰς τὰ δάση αὐτοῦ, ἵνα κόψωσι καὶ προτοιμάσωσι τὴν ξυλείαν· ὀγδοήκοντα χιλιάδες λατόμων ἐστάλησαν εἰς τὰ λατομεία του, ἵνα παρασκευάσωσι τοὺς λίθους, πλείον τῶν τριῶν χιλιάδων ἐπιστατῶν ἐπέβλεπον αὐτούς, καὶ ἑβδομήκοντα χιλιάδες ἀχθοφόρων μετέφερον τὴν ὄλην ταύτην εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς τούτους ἰδιαίτερον ζυθίον εἶχε κατασκευασθῆ διὰ τὰ μέταλλα παρὰ τὸν Ἰορδάνην, καὶ ὁ περιφημος χαλκεὺς Χιράμ εἶχε προσκληθῆ ἐκ Τύρου δι' αὐτόν. Ὅστω δὲ

ἦσαν παρεσκευασμένα πάντα ταῦτα, ὅτε μετεφέροντο ἐνταῦθα, ὥστε ὅτε σφύρα, ὅτε πέλεκυς καὶ πᾶν σιδηρὸν σκεῦος οὐκ ἠκούσθη ἐν τῷ οἰκοδομῆσθαι τὸν ναόν (Βασιλ. ε' ζ'—κ').

Ἐπτά ἔτη καὶ ἕξ μῆνας διήρκεσεν ἡ οἰκοδομή, καὶ ὁ λόφος Μόρια δὲν ἤρκεσε διὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς, οὕτως ὥστε τείχος εὐρὺς ἠγέρθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ἀπέναντι τῆς ἀνατολικῆς κλιτύς τοῦ λόφου ἥτις ἀποτόμως ἐκλινε πρὸς αὐτόν. Ἡ πετρώδης τοῦ λόφου κορυφὴ ἰσοπεδώθη, τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ τείχους κενὸν ἐπληρώθη μὲ γῆμα, καὶ τὸ μικρὸν ὀρεπίδιον ἐπλατόνη μεγάλως! ὑπεράνω τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων ὑψώθη τότε ἡ μεγαλοπρεπὴς στοὰ τοῦ Σολομῶντος, ἣτις ἀπέτελει τὸ μέτωπον τῆς ὅλης οἰκοδομῆς.

Τὸ μέρος, ὅπερ διερχόμεθα ἤδη, εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ αὐλή τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἢ ἡ αὐλή τῶν ἐθνικῶν, ἣτις ἐκαλεῖτο καὶ πρῶτον ἱερὸν ἐνταῦθα ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ εἰσερχοῦνται καὶ ἀκάρχοι Ἰουδαῖοι καὶ ἀλλόφυλοι· διπλαῖ καὶ τριπλαῖ στοαὶ περιεστοίχιζον αὐτήν, αἱ δὲ πρὸς ἀνατολάς ἐκαλοῦντο Στοὰ τοῦ Σολομῶντος· ἐν ταῖς στοαῖς ταύταις ἐκάθηντο οἱ πωλοῦντες τὰς τρυγῶνας καὶ τὰς περιστέρας καὶ οἱ κεραμισταί, οἱ δὲ Κύριοι διὰ φραγγελλίου ἐξέβαλεν ἐνταῦθα ἐθεράπευσε τοὺς προσελθόντας χωλοὺς καὶ τυφλοὺς· ἐνταῦθα προσήγαγον αὐτῷ οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι τὴν μοιχαλίδα γυναῖκα, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν: «Ὁ ἀναμάρτητος· πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτὴν βαλέτω». Εἰς τὴν στοάν τοῦ Σολομῶντος ὁ Πέτρος εἰδίδαξε τοὺς προσελθόντας ὄχλους καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Χριστὸν περὶ τὰς ἑχιλιάδας Ἰουδαίων· ἐκεῖ καὶ πάντες οἱ Ἀπόστολοι εἰδίδαξαν. Προχωροῦντες, φθάσαμεν εἰς πλατείαν λιθίνην κλίμακα, καταλήγουσαν εἰς ἀψίδα. Τοικῶται κλίμακες ὑπάρχουν εἰς τὰς 4 πλευράς τοῦ λόφου. Ταύτην ἀνερχόμενοι ἐβρισκόμεθα ἐπὶ μεγάλου παραλληλεπίπεδου ἐστρωμένου διὰ τετραγώνων πλακῶν καὶ ὑψηλοτέρου τῆς ἀνω περιοχῆς περὶ τὰ 3 μέτρα. Ἐνταῦθα ἐκεῖτο ἡ ἐσωτέρα αὐλή ἢ τὸ Ἅγιον Κοσμικόν· τὸ Β' ἱερὸν λεγόμενον. Τοῦτο περιεκλείει διὰ δρυφράκτου καὶ περιείχε τὸ θυσιαστήριον τῶν δλοκαυτωμάτων, τὴν χαλκίνην θάλατσαν, ἐν ἣ ἐνίπτοντο οἱ ἱερεῖς, καὶ τοὺς χαλκίνοὺς λουτῆρας ἐν οἷς ἐπλύνοντο τὰ θύματα· εἰς τὴν αὐλήν ταύτην εἰσέρχοντο καὶ προσήχοντο πάντες οἱ καθαροὶ Ἰουδαῖοι. Πύλη πολυτελεστάτη, καλουμένη Ὠραία πύλη, εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα τῆς κλίμακος ὑπάρχουσα, ἔφερον εἰς τὸ Ἅγιον Κοσμικόν· παρὰ τὴν πύλην ταύτην ἐβρίσκετο τὸ γαζοφυλάκιον, εἰς τὸ ὅποιον πλησίον καθήμενος ὁ Κύριος δημοσίᾳ ἐπήνεσε τὴν πτωχὴν χήραν, ἣτις προσέφερε τὸ δίλεπτον, ἦτοι ὄλην τῆς τῆς περιουσίας. Καὶ ἐνταῦθα οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες ὅτι εἶχε δαιμόνιον, ἤγειρον λίθους, ἵνα τὸν λιθοβολήσωσιν. Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο δωδεκαετῆς ὁ Χριστὸς ἐκάθησε μεταξὺ τῶν διδασκάλων καὶ ἐξέπληττεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων του. Μετὰ τὴν ἐσωτέραν αὐλήν ἤρχετο ἀκόμη ὑψη-

λοτέρα ή τρίτη περίοχη, ήτις έκάλειτο Πάν Ιερών ή 'Αγιόν' έκεί έφ' όσον τό θυσιαστήριόν του θυμιάματι ή έπιτάφιος λυχνία και ή πρόσθεσις των άρτων. Ένταύθα εισήργοντο μόνον οι Ιερείς. Είς τό Ιερόν τούτο ή Παρθένος Μαρία τριετής άφερώθη από των γονέων της είς τόν Θεόν ένταύθα δώδεκα δλοκλήρους χρόνους διέτριψεν ένταύθα είδεν ό Ζαχαρίας τόν άγγελον ευαγγελιζόμενον αυτόν του Ιωάννου τήν γέννησιν· είς τό Ιερόν τούτο Συμεών ό δίκαιος είδέθη είς τάς άγκάλας αυτού τόν Σωτήρα· και είς τό πτερόγιον αυτού έφερε τόν Ιησοούν ό Δάβελος και τή είπε: «εί σὺ εἰ Υἱός Θεοῦ, βάλε σσαυτόν κάτω». Πρὸς δυσμάς της περιόχης ταύτης δύο μυστηριώδεις στήλοι ύψούτο, και έπισθεν αὐτῶν ήν τείχος έκ ζύλου κέδρου και έλαίας, μετά μιας θύρας, ήν έκάλυπτε πολύτιμον παραπέτασμα. *Οπισθεν του παραπέτασματος τούτου ήσαν τά 'Αγια των 'Αγιών, όπου έφυλάσσετο ή Κιβωτός της Διαθήκης. Έκει εισήρχετο μόνον ό άρχιερεύς. Έπειδή δέ τό 'Ιερόν έκείτο επί του ύψηλοτέρου μέρους του όροπεδίου του λόφου Μόρια, και εξέίχε των περικυκλούμενων αὐτό στοῶν και προκυλίων παρουσίαζεν είς τόν μακρόθεν, και ίδίως είς τόν από του όρους των 'Ελαιών θέώμενον, έκτάκτως μεγαλοπρεπές θέαμα. Είς αὐτήν έκείνην τήν θέσιν, όπου ήσαν άλλοτε τό Γ' Ιερόν και τά 'Αγια των 'Αγιών, ύψηύται σήμεραν, μεστόν πλούτου και μεγαλοπρεπείας, του 'Ομάρ το ύπερήφανον τέμενος, όπου και 'Εκ-Σάχρα καλεῖται.

Αφού έπισκέφθημεν και έθαυμάσαμεν του 'Ομάρ το τέμενος και τό τέμενος 'Ελ-Άκσα (ό άγιώτατος) επί του αὐτου λόφου και πρὸς μεσημέριαν του 'Εκ-Σάχρα κείμενον, κατερχόμεθα είς εύρύτατα υπόγεια, τεράστια έργα δουλείας και τυραννίας. έργα δαιμόνων κατά τούς 'Αρχαίους, έπιστάσια του Σολομώντος, κατ' άλλην παράδοσιν. Είς έν έκ των υπόγειων τούτων δεικνύεται κοίλωμα επί λίθου, λίανον του Χριστου λεγόμενον. Άνερχόμεθα ταχέως έξ αὐτῶν και έμπροσθεν ήμων έχομεν τά τείχη της περιόχης· διά λίθινος κλίμακος ανερχόμεθα είς αὐτά τινές έξ ήμων μετά του ζεναγού μας, και εύρισκόμεθα είς λιγγιώδες ύψος, έχοντες πρὸ ήμων δλόκληρον τήν κοιλάδα του Ιωσαφάτ. «Ένταύθα μάς είπεν ό ζεναγός μας, ανεβίβαιαν Ιάκωβον τόν αδελφόν του. οι 'Ιουδαίους, ίνα κηρύξη ότι πλάνος έστιν ό Χριστός, και ή είς αὐτόν πίστις εγκλημα· ανεβήθη ήμεις έκείνος, δλος τά έναντία έκάρυξε, και πολλούς είς τήν άληθή πίστιν του Χριστου επέστρεψεν, αὐτως ώστε, όργισθέντες έκείνοι, τόν έλιθοβόλησαν και τόν εκρήμνισαν έκείθεν»

Άργά πολύ κατελθόντες από τό Χάραμ-ες-Σερφ, έσπεύσαμεν είς τά ξενοδοχεία μας, διά να λάβωμεν όληγην τροφήν και αναπαυθώμεν μικρόν. [Περὶ δέ τήν 11ην μ.μ. ώραν, έτοιμαζόμεθα όλοι, όπως μεταβώμεν έν σώματι είς τόν Ναόν της 'Αναστάσεως. Κατάμεστος κόσμου ήτο, ότε εισήλθομεν, και κατάφωτος. Άνημένοι έπίδεικνόντο όλοι οι πολυέλαιοι, άνημένοι ήσαν και όλοι αι λυχνίαι, και αι κανδήλαι, και αι λαμπάδες, μυριάδες δέ

άνημένων ώσάύτως κηρίων, κρατούμενων υπό του πλήθους του πληρούμενος και τά άπώτατα του ναου άρα, προσέθετον και αὐται είς τήν πλήμυραν έκείνην του φωτός, όπου, άντανακλώμενον επί των χρυσῶν και άργυρῶν του ναου κοσμημάτων, έφαινότο ως φαντασμαγορία τις έκθαμβούσα τούς όφθαλμούς.

Και ήδη είς τήν ψυχήν μου άρχεται εισπηδῶσα ή άγαλλισσις και όρχουμένη χαρά άγία. Τόση παλαιωρία και άγρυπνία και κόπωση, και λογισμοί άθυμοι, διά τήν έκ του σίκου μου άπουσία, διεσκεδάσθησαν παραδόξως και ύπερφυώς, και εύφρόνυνόν τι σκίτημα, κινούν τήν καρδίαν, καθιστά κοῦφον και έλαφρόν και τό σώμα. Είς τά καλά προίμια της άπεργγέρπου φαιδρότητος, τήν όποίαν μέλλομεν να άπολαύσωμεν, ακούοντες τό Χριστός άνέστη άντηχούν έν ψαλμῶ είς τόν Ιερών τούτον τόπον.

Τοιαύτην ώραν, υπό τό μνήμα άκόμη άνεπαύετο του 'Ιησου τό σώμα, και έσπραγισμένος ό τάφος ήτο, και φυλάσσουσα άγρόπνως ή κουστῶδα, πεφοβημένοι δέ και έμβρόντητοι συνεκρόπτοντο οι μαθηταί, και συνετριμμένη δδυνάτο ή Θεοτόκος, και άπερηγόρητοι συγκατέχονον τά δάκρυά των αι από της Γαλιλαίας γυναίκες, αι ακολουθήσασαι τόν Διδάσκαλον μέχρι της τραγῳδίας του Γολγοθά. Τοιαύτην ώραν, πρὸ 1869 έτων, είς τήν πβλην ταύτην, τήν καταπεπατημένην υπό τά ρωμαϊκά πέλατα, άλλ' άλαζόνα έν ταις άνομίαις της, έναγωνίνως άκόμη άνέμενον οι άρχοντες των 'Ιουδαίων τήν επινύσαν, τρίτην από του θανάτου του 'Ιησου ήμέραν, καθ' ήν είχε προίπει ούτος, ότι έμελλε να άναστή. Τοιαύτην ώραν τότε, εξουθενημένος και περιήδρισμένος υπό των ανθρώπων κατέκειτο ό Σωτήρ σωματικῶς έν τῷ τάφῳ, και 'Εκκλησία ούδαμού ήτο, ούτε χάρις, ούτε παραμυθία, άποκλειστικά δ' έδέσποζον ή ειδωλολατρική άκοιλία και ή 'Ιουδαϊκή πάρωσις, συνεχούσι έν ζόφῳ και άμαρτία τήν οικουμένην πάσαν. Τίς να ύμνήσῃ τότε τόν 'Ιησοούν, ή ποίος να ψιθυρίσῃ συμπαθῶς τό δνομά Του;

Και ήδη; *Ολα τά έδώ είς Αὐτόν άνήκουσιν, έξ Αὐτου έμπνέονται, έν Αὐτῷ τελούνται, έν τῷ δνομάτι του, έν τῷ προσκυνήσει Του, τῇ χάριτι Του. 'Η δωδεκάτη δέν ήλθεν άκόμη, ό ύμνος του θριάμβου της 'Αναστάσεως δέν έχει ακουθή, σύμμικτα πένθους και οικιότηματος, θανάτου και ζωής, είνε έτι τά ψαλλόμενα, και είς τάς ψυχάς μας έναλλάσσονται και συμπλέκονται παρομοίως τά συναισθήματα, βεβουλισμένα ως έν τινι πνευματικῷ ήμίφωτι, επηρεασμένα έκ του τάφου, άλλα και έκ της προσδοκίας της έγέρσεως· μάλλον όμως κυριαρχεί τό έκ της προσδοκίας ταύτης συναισθημα, και ή μέλλουσα να ψαλῇ 'Ανάστασις άρόητου από τουδε πληροί τάς ψυχάς ήμων άγαλλιάσεως και εύφροσύνης.

*Α! Με ποίας άγίας, ίλαράς και μακαρίους συγκινήσεις φαιδρύνει τά πνεύματα και τάς καρδίας των πιστών της ή θεόςδοτος θρησκεία μας, ή άρυσθείσα τήν ζώνη αὐτής από του αίματος του θεμελιωτου Της! Τί πρὸς

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ
Καθηγητου Πρακτικού Δουκίου και πρώην 'Ιεροκήρυκος Σμάρνης
Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.
Ο ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
ΚΑΙ ΣΧΕΙΡΟΤΟΝΗΣΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Αιτήματα
ΤΟΜΟΣ Β΄.
[Βλέπε ήριθμόν 239]
Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Ε΄.

— Περὶ του τρίτου, είπεν ό Λουγγης, δηλαδή περὶ της άσπίλου συλλάψεως της Μικκιριωτάτης Παρθένου.

— Πόθεν θέλετε να συζητήσωμεν κατά πρώτον, είπον, έκ των Ιερῶν Γραφῶν, ή έκ της παραδόσεως της 'Εκκλησίας;

— Και έκ των Ιερῶν Γραφῶν, είπε, και έκ της Παραδόσεως . . .

— Έμπρὸς λοιπόν, είπον εγώ, και ως βάσειν θέτω, ότι: «'Η άσπιλος σύλληψις της; 'Αειπαρθένου, δηλ. ότι έγεννήθη χωρίς Προπατορικὴν άμαρτίαν» καταδικάζεται άμέσως διά του έξης βρατοῦ της 'Αγίας Γράφης: «Πάντες ήμαρτον, και ύστερονται της δόξης του Θεου, δικαιούμενοι δωρεάν τη Αὐτου χάριτι διά της άπολυτρώσεως της έν Χριστῷ 'Ιησῷ, όν προίθετο ό Θεός Ιλαστήριος διά της πίστewς έν τῷ Αὐτου αίματι» (1). Τί έχετε να προσθέσητε ως μαρτυρίαν έκ των Ιερῶν Γραφῶν, ότι ή Μικκιριωτάτη Παρθένος Μαρία έγεννήθη άνευ Προπατορικῆς άμαρτίας;

— Ημεῖς, είπεν ό Λουγγης, καμμίαν μαρτυρίαν έκ των Ιερῶν Γραφῶν δέν δύναμεθα να παρουσιάσωμεν ύπερ του δόγματος τούτου της Δυτικῆς 'Εκκλησίας. Τούτο μόνον δύναμεθα να είπωμεν, ότι κατά τούς άρχαιότερους χρόνους πολλοί περίφημοι Θεολόγοι έπραγματεύθησαν περὶ του μερικου τούτου προνομίου της 'Αειπαρθένου Μαρίας, δέν έτόλμησαν όμως τήν γνώμην των περὶ της 'Ασπίλου Συλλάψεως να τήν κηρύξωσιν ως διδασκαλίαν της 'Εκκλησίας. *Οτε δέ ή Δυτική 'Εκκλησία άνεκήρυξε τήν διδασκαλίαν ταύτην ως δόγμα, όλοι τήν παρεδέχθησαν, έκτός του Dollinger . . .

— Νομίζω, είπον, ότι καμμία 'Εκκλησία δέν έχει τό δικίωμα να κηρύξῃ ως δόγμα διδασκαλίαν, ή όποία δέν ύπάρχει είς τάς 'Αγίας Γραφάς, άλλα μόνον εύρίσκειται είς τά συγγράμματα Θεολόγων τινῶν ως θεολογική δοξασία. Κατά τάς 'Αγίας Γραφάς, μόνον ό Κύριος ήμῶν, ό Προαιώνιος Λόγος του Πατρος, αδι' ου τά πάντα έγένητο» (2), όστις έγεννήθη έκ Πνεύματος άγιου και Μαρίας της Παρθένου είναι άναμάρτητος, διότι «Είς άγιος, Είς

ήμας έδώ ή χλιδή και ή τρυφή του κόσμου, τά πλούτη και τά αξιώματα, αι άλουργίδες και αι πορφύραι, αι ανθρώπινοι πομπαι και πανηγύρεις και άπολαύσεις; Χαρή του ουρανοῦ, άπαράμιλλος και άτύγκριτος, πλημμυρεί έδώ τό πᾶν, και εκλύεται από παντοῦ, από όλον τόν ναόν, τόν ήμυθῆτου λαμπρότητος και φαιδρότητος, και από πᾶσαν αὐτου γωνίαν, και πᾶν αὐτου άντικείμενον, και από τά μέτωπα όλων μας, και τά βλέμματα, και τά στόματα, και από τά βήθη των ψυχῶν ήμων και των καρδιῶν. Τά πάντα έδώ φωνοῦσι προκαταβολικῶς τό Χριστός 'Ανέστη, και ή δδὴν της σταυρώσεως ύποχωραί ήδη, σχεδόν καθ' δλοκλήριαν, πρὸ της χαράς της αναστάσεως. Και όταν, μετά τήν άνάγγωσιν του Ιερου Ευαγγελίου, — τό όποιον έκεί, έν τῷ χῶρῳ, ένθα τό φρικτότατον και φαιδρότατον άμα των δευμάτων έτελέσθη, πληροί ακούόμενον, άπεργγέρπου κατανύξεως τήν ψυχήν — περιήχησε τάς ακοάς μας τό χαρμόσυνον άγγελια Χριστός 'Ανέστη, ένκαλαμβανόμενον έλληνιστί υπό μυριάδων στομάτων (διότι και ό 'Αραψ, και ό Ρώστος, και ό Σέρβος και πάντα σχεδόν τά έθνη, τά προσθύοντά σὸ όρθόδοξον χριστιανικόν δόγμα ελληνιστί ψάλλουσιν ένταύθα τό Χριστός 'Ανέστη κατά τήν ήμέραν ταύτην), ω! τότε όμου με τό σκίτημα τό άνέκφραστον, τόν ένθουσιασμόν τόν άγιον και άπεργγέρπου, και βαθύτατη συγκίνησις επλημμύρησε τά στήθη μας, και ένθεα δάκρυα κατέβρεξην τάς παρειάς μας, έλυπήθην δέ, ναί, έλυπήθην βαθύτατα, διότι δέν ήσαν έκεί όλοι οι οικείοί μου και δλόκληρος ό κόσμος, διά να μετάσχῃ των αὐτων μοναδικῶν έντυπώσεων και συναισθημάτων, της συγκινήσεως έκείνης της τόση Ιερᾶς, της τόση γλυκύας, της τόση μεγάλης, ήν μάτην θα προσεπάθει ανθρώπινη γραφίς να άποδώσῃ και κατά τό μυριστόν!

Προσκεκλημένοι υπό του Προξένου της 'Ελλάδος κ. 'Αλεξανδροπούλου και της εύγενεστάτης κυρίας του να παρακαθίσωμεν είς πρωϊνόν γεύμα, δοθὴν πρὸς τιμὴν μας έν τῷ 'Ελληνικῷ Προξενίῳ, διηυθύνθημεν έκεί, μετά τήν άπόλυσιν της θείας λειτουργίας, περὶ ώραν 4ην της πρωίας. Καί έν τῷ μεταβαίνειν ήμας, έκκεπτόμενη, όπόσα και όποία δ' ελληνιστῶς επετέλεσε περιφέρων τόν Σταυρόν του 'Αναστάσεως, ηύχθη δέ θερμῶς, υπό τόν ουρανόν τόν εξαποστέλλοντα μάγον σελήνης φῶς, όπως πάντες οι Κυβερνήται μας και οι άπανταχοῦ άντιπρόσωποι μας κατανοήσωμεν ότι, μακράν του 'Ιησου δέν δύναμεθα να έχωμεν καμμίαν θέσιν έν τῷ σταδίῳ της δόξης και της τιμῆς.

Κρυστάλλινα Δασκαλοπούλου

(1) 'Ρωμαίους Γ' 28-25.
(2) 'Ιωάνν. Α' 2,

Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός. Ἄλλ' ἡ Μεγαλειώτατη Παρθέ-
νος Μαρία ἐγεννήθη οὐχὶ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀλλ' ἐκ
γονέων, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐκ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς
Ἄννης, καὶ, ὅπως πᾶς ἄνθρωπος φυσικῶς γεννηθεὶς, λέ-
γει μετὰ τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ· « Ἴδοὺ γὰρ ἐν ἀνο-
μίαις συνέληφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ
μου » (1). Ἡ Ἁγία Γραφή, ὡς γνωρίζετε Μοναχιοὶ, οὐ-
δένα ἄνθρωπον, γεννηθέντα ἀνθρωπίνως καὶ κατὰ τοὺς φυ-
σικοὺς νόμους, ἐξαιρεῖ τοῦ σπύλου τῆς Προπατορικῆς
ἁμαρτίας.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Ἱερώνυμος, διατί ἡ Ἀνατολικὴ
Ἐκκλησία ἀνομάζει τὴν Παναγίαν Παρθένον
Ἰσχυρα;

— Πού; τῷ εἶπον.

— Εἰς τὸ Μέγα Ὁρολόγιον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας, εἶπεν. Εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς τὸ φέρῃ ὁ Διάκονος
σας, ἵνα σὰς δεῖξω τὸ μέρος;

Ὁ Διάκονος ἔφερε μετ' ἑλπίον τὸ Μέγα Ὁρολόγιον (2),
ὃ δὲ Ἱερώνυμος ἀνοίξας αὐτὸ εἰς τὴν σελίδα 201, ἐν τῇ
Βόχῃ πρὸς τὴν Ἱπεραγίαν Θεοτόκον εἶπεν:

— Ἴδοὺ, τί γράφει!

Καὶ ἀνέγνω:

— « Ἀσπίς, ἀμόλυντος, ἀφθαρτε, ἀγνή Παρθένε, Θεό-
μυφε Δέσποινα κλπ. ».

Καὶ ἀνέκραξε:

— Ἴδοὺ, ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὁμολογεῖ τὴν Πανα-
γίαν Παρθένον Ἰσχυρα καὶ ἀμόλυτον, ὅπως καὶ ἡ
Δυτικὴ.

— Δὲν ἐνόησατε καλῶς, τῷ εἶπον, ὃ, τι ἀνεγνώσατε·
διότι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία λέγουσα τὴν Παρθένον
Ἰσχυρα καὶ ἀμόλυτον ἐνοεῖ, ὅτι ἀσπίς καὶ ἀμο-
λύτως ἔτεκε τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ ὅτι ἐγεννήθη αὐτὴ.
Καὶ ἰδοὺ, τῷ εἶπον, ἡ γνώμη τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκ-
κλησίας περὶ τούτου α' εἰς τὸ Πηδάλιον, τὸ ὅποιον εἰς τὴν
σελίδα 310 διδάσκει, ὅτι « ἡ προπατορικὴ ἁμαρτία μετα-
δίδεται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. . . ἕως καὶ εἰς αὐτὴν
τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον » (3) ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολο-
γία Μητροπόλεως τοῦ Κριτοπόου, Πατριάρχου Ἀλεξαν-
δρείας, λέγει: « ἔνοχον καὶ τὴν Παρθένον Μαρίαν ἐπάρχει
τῆς ἀρχεγόνου ἁμαρτίας », ἐξαιρεῖ δὲ τὴν Παρθένον μόνον
ἰδίῳν ἁμαρτημάτων, προσωπικῶν ἁμαρτιῶν. « Ἐπει-
δὴ γὰρ παρὰ Θεοῦ προωρίσθη (ἡ Παρθένος) ἐπὶ μεγάλῃ
καὶ ἐξαιρετῇ τέλει — τί γὰρ μείζον τοῦ ἐκ ταύτης τὸν
Θεὸν σαρκωθῆναι; — οὕτω μέγα καὶ ἐξαιρετὸν δῶρον ταύτη
καγαρίσθαι ὑπὸ Θεοῦ τὸ μὴ ἁμαρτάνειν. Κέντεθθεν λέγο-
μεν αὐτὴν ἁμαρτίας ἰδίας μηδαμᾶς πεποιηκυῖαν, ὡς παρὰ
Θεοῦ τοιοῦτον δῶρον λαβοῦσαν » (3).

(1) Ψαλμ. Ν'.

(2) Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, βιβλίον περιέχον πᾶσαν τὴν ἀπο-
κάλυψιν ὑπὸ Βαρθολομαίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδ. Δ'.

(3) Μητροπόλεως Κριτοπόου Ὁρθόδοξος Ὁμολογία Κεφ. ΙΖ'
σελ. 177 ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Kilmee. Monumenta Fidei Eccle-
siae Orientalis.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Θεολόγος Λουγγῆς, ἀνέγνω, ὅτι
καὶ ἄλλαι ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι ἔχουσι τὴν αὐτὴν γνώ-
μην μετὰ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν περὶ τῆς ἀσπίδος συλ-
λήφως τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας
— Ποῖαι; τῷ εἶπον.
(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς « Ἀναπλάσεως »
νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν εἰσπραξὶν καὶ ἀποστολὴν τῶν ὀφειλο-
μένων συνδρομῶν, οἱ δὲ κατὰ τόπους μεμονωμένοι συν-
δρομηταὶ νὰ στείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας.

Παρακαλοῦνται ὡσαύτως οἱ ὀφειλόντες τὴν ἀξίαν Χρυ-
σοστομικῶν τευχῶν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀδελφῶν Γαλανῶν
νὰ σπεύσωσιν εἰς τὸ νὰ ἀποστείλωσι τῇ ὀφειλῆν των πρὸς
τὸν κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανόν. Δι' ὅσους ὀφειλέτας τῶν
Χρυσοστομικῶν δὲν ἤθελον συμμορφωθῆ ἑνὸς μηνός, θὰ
ἐκδοθῶσι συναλλαγματικαὶ πληρωταὶ μετὰ ἡμέρας τινὰς
ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ἄλλ' ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ὀφειλόν-
των θὰ μᾶς δώσῃ διὰ τῆς ἀδιαφορίας του τοιαύτην
ἀφορμὴν.

ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Πρὸ πολλοῦ ἐγένετο ἡ ἐκδοσις καὶ διανομὴ τοῦ Α'
τεύχους τῶν Ἀπάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐντὸς
τῆς προσεχούς ἐβδομάδος ἀποπερατοῦται ἡ ἐκδοσις καὶ
τοῦ Β' τεύχους.

Ὅσοι ἐκ τῶν μεμονωμένων συνδρομητῶν μᾶς ἐπιθυ-
μοῦσι νὰ λαμβάνωσι τακτικῶς τὰ τεύχη των δέον ν' ἀπο-
ταθῶσι πρὸς τὸν πλησιέστερον πρὸς αὐτοὺς ἀνταποκρι-
τὴν μᾶς, ὁπόθεν νὰ τὰ λαμβάνωσι. — Εἰς τοὺς λοιποὺς θέ-
λομεν ἀποστέλλει αὐτὰ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὁλοκλη-
ρου τοῦ τόμου, ἥτις πάντως δὲν θέλει βραδύνει.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν μᾶς δὲν ἔλαβον μέχρι
ταῦτα τὰ τεύχη των παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιή-
σωσιν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς
τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἐκδοσὶν κ. κ. Θ. Ι. Παλληκαράκη
καὶ Γ. Ἰωαννίδην εἰς Ἀθήνας ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀρ. 64.

Τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀναπλάσεως» ἔχον ἴδιον τυ-
πογραφεῖον τὸ ὅποιον ἐκλουτίσθη κατ' αὐτὰς διὰ καινομο-
γῶν στοιχείων, γραμμῶν, ποιημάτων, κλπ. ἀναλαμ-
βάνει τὴν ἐκτύπωσιν συγγραμμάτων καὶ οἰασθῆποτε
ἄλλης τυπογραφικῆς ἐργασίας εἰς τιμὰς συγκραταβητικὰς.

Πᾶσα αἴτησις δέον ν' ἀπευθύνηται πρὸς τοὺς κ. κ.
Θ. Παλληκαράκη καὶ Γ. Ἰωαννίδην

Βιβλιοπωλεῖον Ἀναπλάσεως ὁδὸς Ἀδριανοῦ 64

Ἀθήνας.

ΚΗΡΥΓΜΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αὐτῇ Παρθενναγωγείῳ Διαλογοῦ
Κυριακῇ 4 Ἀυγούστ. ὄρ. 71) 2 — 81) 2 μ.μ. Π. Δουληγέρης

Ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ Ζωννείῳ Ὁρθονοτροφείῳ
Κυριακῇ 4 Ἀυγούστου ὄρ. 5 — 6 μ.μ. Μ. Ι. Γαλανός.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΛΗΞΜΑ

66 — Ὁδὸς Ἀδριανοῦ — 66